

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdronken land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdronken stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremelo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het vervoerste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 234. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

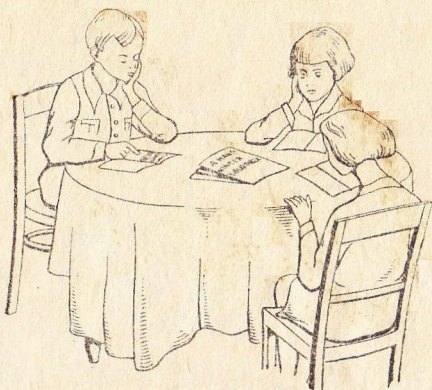
A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

2de druk. Nr. 244. A. HANS.

De Wraak van de Heks

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr. 244.

A. HANS

2de druk.

De Wraak van de Heks

UITGAVE
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DE WRAAK VAN DE HEKS.

I.

Nu was er toch een vreemde vrouw te Dijkburg komen wonen. Ze moest rijk zijn want ze vestigde zich in een groot, schoon huis. Ze woonde daar met een jufvrouw als huishoudster en een dienstbode, terwijl een knecht ook allerlei werk zou komen doen.

Neen, dan was ze zeker niet arm. Maar ze zag er eenvoudig uit. En ze had een wat vernepen gezichtje. Men zag haar over straat trippelen. Of ze zat voor het raam met een grooten bril op haar neus. Toen zei iemand :

— Ze is net een heks.

En dat woord vloog rond, want Dijkburg, een zeeplaatsje, was niet groot.

Maar toen men hoorde, dat mevrouw de weduwe Schaffels, zoo heette ze, de moeder was van den notaris, werd men toch voorzichtig met dat leelijke woord « heks ». En de meesten schaamden er zich voor het ooit uitgesproken te hebben, nadat ze vernamen, hoe veel goeds de oude dame jegens de armen en zieken deed.

Toch leefde het woord nog voort onder de jongens, die al te dikwijls lichtvaardig oordeelen...

Mevrouw Schaffels had bij den notaris kunnen inwonen, maar ze had nog liever haar eigen huis.

En nu moeten we van haar een geschiedenis vertellen.

II.

— Rolf ! riep vrouw Zweden aan de trap.

Rolf lag boven diep onder de dekens. Maar het huis was niet groot en moeder had een flinke stem. En Katrien, haar dochter, die zich al aankleedde, gaf dan nog een bons op de deur van Rolf's kamertje...

De knaap werd dus wakker...

— Ja ! schreeuwde hij terug, maar hij draaide zich nog eens om, toen hij even den tip van zijn neus naar boven gestoken en gevoeld had, hoe fijn koud het was.

Katrien hoorde daarnaast nog niets.

— Rolf, riep ze, sta op... het heeft hard gesneeuwd...

En plots zat de jongen overeind.

— Gesneeuwd ? schreeuwde hij terug. Is het waar ?

— O, ja ! Alles ligt wit !

Rolf keek naar 't raam. Werkelijk de sneeuw plakte tegen de ruiten. En dadelijk had Rolf een plezierig gevoel, alsof het een feestdag was, die begon. Wip... hij stond op den vloer... Brrr... het was toch koud...

Vlug trok de knaap eenige kleeren aan. Hij trachtte door 't venster te kijken, hoe dik de sneeuw lag, maar 't uitzicht was belemmerd. Rolf waschte zich. 't Water spetterde rond. Katrien, die de kamer moest opruimen, bromde dikwijls op haar broer, omdat deze zoo'n rommel maakte.

Rolf was vanmorgen gauw klaar. Hij rende de trap af en 't leek wel of hij de keuken binnen tuimelde. zoo wild kwam hij bij moeder terecht.

— Niet zoo dwaas ! vermaande vrouw Zweden. Moet ge uw beenen of armen breken !

— Goeden morgen, moeder. 't Heeft hard gesneeuwd, hé ?

Ja... Maar ik ben er niet blij om... Eet nu, dan kunt ge, vóór ge naar school gaat, de sneeuw voor 't huis weg scheppen... Ik kan er haast niet uit of in.

Rolf ging eerst eens aan de deur zien...

— O, wel een voet dik ! juichte hij.

— Gauw, de deur dicht, zoo helpt het niet of ik stook ! waarschuwde vrouw Zweden. En de steenkoelen kosten geld.

Rolf zette zich aan tafel. Hij had goede eetlust, zoo als naar gewoonte.

Zijn zuster, die boven de bedden reeds afgehaald had, kwam naar beneden.

— De sneeuw ligt wel een voet dik, Katrien, vertelde Rolf.

— O, en gij wilt zeker sneeuwballen gooien !

— Kom straks eens buiten, dan zal ik u eens waschen.

— Ik ben al gewasschen...

— Ja, maar met sneeuw is dat zoo lekker...

— Dank u, hoor !

— Dolf, pas op, als ik klachten hoor van sneeuwballen, zei moeder. De menschen met rust en de ruiter heel laten !

— O, moeder, al de kamaraden worden in twee partijen verdeeld en dan bestoken we elkaar. 't Zijn losse ballen ; die doen geen pijn. En we spelen op de vesten.

— Ge zoudt beter de sneeuw laten liggen...

Rolf was het hierover met moeder niet eens, maar in plaats van dat te zeggen, hapte hij in zijn boterham.

En daarna ging hij de sneeuw ruimen voor de deur. Toen hij hiermede bezig was, kwam de postbode daar aangewandeld.

— Een brief voor uw moeder, zei hij.

Rolf bekeek het adres.

— Van vader, riep hij uit, het kromme schrift dadelijk herkenkend.

En hij sprong in huis.

— Maar wat doet ge nu toch ! bromde vrouw Zweden. Ge brengt een heelen sneeuwboel binnen... Laat ze op straat !

— Een brief van vader...

Haastig nam moeder den brief over en ze dacht al

niet meer aan de sneeuw, die van Rolf's klompen op den zindelijken vloer gevallen was.

— Wat schrijft vader ? vroeg Rolf.

— Wacht toch even ! Ik heb de envelop nog niet open en ge wilt al weten, wat er op 't papier staat.

Ook Katrien kwam nieuwsgierig naderbij.

Moeder las dan :

« Geliefde vrouw en kinderen,

Ik ben uit Amerika Goddank veilig en gezond te Marburg aangekomen ! 't Heeft hier in 't Noorden knap gevoren en we liggen met de boot vast in 't ijs. Ik krijg nu verlof, tot 't weer dooit en ik kom dus naar huis. Ik hoop u allen in gezondheid te ontmoeten. Tot ziens.

Uw man en vader,

Karel Zweden.

— Ha, vader komt naar huis ! riep Rolf verheugd uit.

— Een extra-vacantie, zei Katrien.

— Maar geen loon ! sprak moeder zuchtend.

— Vindt gij het dan niet prettig, dat vader komt ? vroeg Rolf, wat teleurgesteld.

— Jongen, ik ben altijd blij, als uw vader verlof heeft, maar nu is het gedwongen stil zitten en niets verdienen. En dat in 't hartje van den Winter ! Vader zal niet blij zijn met die vacantie.

Maar wat wist Rolf van moeders zorgen af.

— Wanneer is de brief geschreven ? vroeg Katrien. Ze keek naar den datum.

— Gisteren, hernam ze. Dus kan vader vandaag al komen...

— Hij ligt te Marburg... dat is heel ver van hier, merkte moeder op. Ik verwacht vader pas morgen.

Karel Zweden was matroos op een stoomboot en dus heel veel van huis. Nu, door de vorst begon de scheepvaart gestremd te raken. In het hooge, koude Noorden gebeurde dat het eerst.

Rolf zette zijn werk voort. Hij was er gauw mee klaar. En dan ging hij naar school... Maar 't was nog een half uur te vroeg....

De hoofdonderwijzer stond al aan de poort en hij zette al de jongens naarmate ze aankwamen, aan het werk. Er moesten paden gebaad worden. door de sneeuw van de poort, over de speelplaats, naar de verschillende klassen.

De knapen deden dit werk gaarne, en ze weerden zich ijverig.

— Zeg, Andries, vanmiddag leveren we slag aan de vesten, hé ! zei Rolf.

— Ja, hoor ! stemde Andries, de zoon van den bakker, dadelijk toe.

— We doen mee ! klonk het al spoedig van alle kanten.

De meesters hadden het dien dag niet gemakkelijk. De leerlingen waren woelig, vooral toen de lucht weer zoo grauw werd en er een nieuw pak sneeuw viel.

Rolf vond het alles heerlijk. Sneeuw... en vader die vandaag of morgen thuis kwam en 's avonds veel

zou vertellen... Een zeeman komt immers in allerlei landen en ziet zoo veel... 't Ging niet gemakkelijk om te leeren... De meester, bij wien Rolf zat, zag veel door de vingers. Hij was ook jong geweest en had toen van sneeuw gehouden. Maar in den namiddag ging het toch in de klas wat over zijn hout. De jongens kwamen op het laatste nippertje. Ze hadden slag geleverd op de vesten... En ze waren nog onstuimig.

Rolf en Andries zaten voortdurend gebaren te maken naar Gerard van den notaris.

Meester had ze al wel vier keeren vermaand. t Hielp niet veel....

Meester schreef nu een lesje op het bord... Hij stond even met den rug naar de leerlingen. Gerard van den notaris was aan 't seinen naar Andries en Rolf, die een bende aangevoerd hadden tegen die, over wie de zoon van den notaris aanvoerder was geweest. De slag was onbeslist gebleven, toen op den toren de klok de vermaning gaf van twee uur en al de sneeuwbalgooiers naar de school stormden.

Gerard van den notaris beduidde nu weer, dat de groep van Andries en Rolf op den kop gekregen had.

— Dat liegt ge ! riep Rolf plots luid uit.

In zijn drift vergat hij, dat hij in de klas zat. Hij schrok nu toch... De jongens lachten.

De meester keerde zich om en was boos.

— Zoo, zoo, Rolf Zweden is dat werken ? vroeg hij.

— Gerard Schaffels doet ook zoo valsch... Wij hebben niet verloren ! verweerde Rolf zich.

— Er is in de les toch geen sprake van winnen of verliezen, hernam de onderwijzer. Laat me eens zien hoe ver ge zijt...

Er stond op Rolf's lei nog niets... En evenmin op die van Andries.

— Dat moet ge na schooltijd inhalen, zei de meester.

Dan begaf hij zich naar Gerard Schaffels, den zoon van den notaris. Die had de les bijgehouden....

— We gaan voort ! sprak de meester.

't Was stil in de klas... Maar Gerard Schaffels maakte een neus naar Rolf en Andries. Dat was nu toch allemaal flauw. Men kan kampen om de eerste, de rapste, de flinkste te zijn... Maar men moet er geen ruzie over maken. Dat is ook zoo kinderachtig bij voet- of korfbalwedstrijden.

Rolf rolde een papierbal... Pat... hij gooide dien naar Gerard, maar de bal vloog te hoog en kwam naast den meester recht tegen 't bord terecht.

De onderwijzer keerde zich om.

— Wie dat papier geworpen heeft, komt 't oprapen : de klas is geen papiermand, of vuilnisbelt, zei hij :

— O, gij weer ! bromde de onderwijzer. Kom maar een beetje bij me staan... Een flauwe jongen, dien ik niet vertrouwen kan, als ik eens naar de klas mijn rug moet keeren....

Toen 't vier uur belde kregen Andries en Rolf strafwerk, de laatste wat meer dan zijn vriend. Dat was een tegenvaller... de anderen zouden zoo leutig spelen op de vesten.

Maar gauw de les afmaken.

— Ik ben klaar, meester, zei Andries t' eerst.

De onderwijzer kwam kijken.

— Jongen ik vraag fatsoenlijker letters maar geen hanepooten, zei hij. Veeg het gerust uit en begin opnieuw. Ge moet dit werk even goed doen als sneeuwballen mikken.

Andries had een koppige beweging.

— 't Is heusch mijn schuld niet, dat ge hier moet zitten, in plaats van in de sneeuw te spelen, merkte de meester op. En geen onwil... ge weet, daar kan ik helemaal niet tegen...

Rolf nam die waarschuwing ook maar voor eigen rekening op en deed zijn best.

't Was bij vijven echter als de meester de twee nablijvers liet gaan.

— Die akelige Gerard Schaffels, zei Rolf. Hij zal niet meer op de vesten zijn anders rolden we hem naar beneden in de sneeuw...

— Al de jongens zijn nu weg... 't Is de moeite niet meer waard, er heen te gaan, oordeelde Andries.

Ze slenterden over de markt. Daar stond het standbeeld van een vroegeren burgemeester, die groote diensten aan het land had bewezen. Hij hield de hand uitgestrekt, juist of hij aan 't spreken was tot de hui-

zen rond het plein. En op die hand lag ook sneeuw.

— Willen we eens naar den hoogen hoed van 't standbeeld mikken ? vroeg Andries.

— Ja...

't Was niet heel eerbiedig voor den beroemden man... Maar daaraan dachten de jongens niet. Plof... de bal van Rolf trof den hoed. Maar 't was een steenen en hij zat goed vast op 't hoofd en roerde niet.

Er kwam een oude dame over de markt. 't Was mevrouw Schaffels, de eigenaardige dame, die men de heks had genoemd. Ze zag niet al te goed meer en praatte dikwijls in zich zelve.

Zeg, daar is de grootmoeder van Gerard Schaffels, zei Rolf... de heks. We zullen haar mutsje eens scheef gooien...

Rolf maakte vlug een sneeuwbal, en hij trof de dame op den rug.

Mevrouw Schaffels keerde zich om... Ze herkende in de schemering en door haar bijziendheid het standbeeld niet en scheen het voor een levenden man te houden.

— Ge moest u schamen, zoo'n oude heer, om mij met sneeuw te gooien, bromde ze.

Rolf en Andries gluurden van achter het beeld.

— Ze denkt, dat die steenen man met sneeuw smijt, grinnikte Rolf.

— Ja...

— Oud heksje ! riep Rolf.

— Foei, wat durft ge zeggen... mij uit te schelden !

riep mevrouw Schaffels boos, nog altijd tegen het beeld. Dat is me nog nooit gebeurd... beweerde ze.

— Uw muts staat scheef ! spotte Rolf.

— Onbeschaamde kerel ! Mijn muts staat nooit scheef, hernam de dame tot het beeld.

Wat hadden Roger en Andries plezier.

Maar uit een der huizen schoot Jan Wilkens, de kruidenier toe.

— Wat is er mevrouw Schaffels ? vroeg hij.

— Die mijnheer daar durft me met sneeuw gooien en uitschelden ! antwoordde de oude dame.

— Maar mevrouw, 't is het standbeeld...

— 't Standbeeld... Sta ik daar tegen te praten

Mevrouw Schaffels ging eenige stappen terug.

— Waarlijk, nu brom ik tegen burgemeester Paulussen, erkende ze, en ze lachte. Wie heeft me dan zoo beet genomen ?

— Deze twee deugnieten, vertelde Jan Wilkens, die achter het beeld ging kijken.

De knapen maakten zich uit de voeten. Wilkens balde de vuist naar hen en riep :

— Deugnieten, straatslijpers !

— O, die jeugd tegenwoordig, kloeg mevrouw Schaffels. Geen eerbied meer voor een oud mensch ! Maar dat ik me zoo vergiste... 'k Zie niet goed meer zonder mijn grooten bril.

Ze knikte eens naar burgemeester Paulussen, als om hem vergiffenis te vragen over haar onrechtvaardige beschuldiging en stapte verder.

In hun vlucht botsten de knapen om den hoek bijna tegen een man. En deze greep Rolf bij den schouder.

— Vader ! riep Rolf verrast.

— Ja, uw vader, zei Karel Zweden. Ge laveert me haast omver... Zeker wat uitgevoerd, waarvoor ge vlug wegzeilen moet... Daar wil ik 't mijne van hebben... Kom mee naar de markt !

't Was een zonderlinge ontmoeting na een paar maanden scheiding.

Karel Zweden trok zijn jongen mee naar het plein. Jan Wilkens, de kruidenier zag hen en kwam weer toegelopen.

— Ha, ge hebt het zeker ook gezien, dat die deugniet een oude dame voor den gek hield ? vroeg hij.

— Ik heb hier nog niets gezien, want ik kom pas uit Amerika, antwoordde Zweden.

— O, ik herken u... 't Is uw eigen zoon... Geef hem maar eens een flink pak slaag...

En Wilkens vertelde, wat er gebeurd was.

— Wel, zoo, hield mevrouw Schaffels dien steenerbaas daar voor een sneeuwbalgooier ? Hij staat er ook net voor, merkte Zweden op.

— Ze is bijziende... En dat goede mensch voor een heks uitschelden ! 'k Zou uw jongen zelf eens op mijn knie willen leggen ! verzekerde de kruidenier,

— Als ik me niet vergis, Jan Wilkens, hebt ge zelf een kapoen, die een echte stratenschrik is. Probeer daar uw krachten op. Ik zal me wel met den mijnen bemoeien. Kom, Rolf.

— O, als ge hem zoo verschoont, zal er wat uit groeien ! voorspelde de kruidenier.

— Ieder kapitein op zijn eigen schip... dat is 't beste, vriend, hernam Karel Zweden kalm.

Hij verwijderde zich met zijn zoon. Rolf had zich vaders thuiskomst toch anders voorgesteld. En niet heel gerust stapte hij mee. Vader vroeg of alles goed was met moeder en Katrien.

Spoedig waren ze thuis.

— Zie zoo, 't anker ligt vast, sprak Karel Zweden Dag moeder, dag Katrien !

Hartelijk begroette hij ze.

— In 't eigen haventje is 't beste, zei hij dan... Hier, moeder... mijn loon... Laat ons er maar zuinig mee zijn... De kapitein heeft me goede reis gewenscht. maar er niet bijgevoegd, dat de extra-vacantie betaald zal worden.

— Kom, kom, we spartelen er wel door, verzekerde vrouw Zweden, die nu niet wilde zuchten. Ik had u pas morgen verwacht, vervolgde ze.

— Wel, ik had een besten sneltrein. Daarmee schiet ge op eenige uren een heel eind op... In New-York heb ik Frits ontmoet. Hij maakt het best en ge hebt veel groeten...

Frits was hun oudste zoon en vaarde ook. Moeder moest meer bijzonderheden weten over die ontmoeting. Vader vertelde ze gaarne, terwijl Katrien de tafel dekte.

— Nu wat anders, hernam vader.

Hij keek naar Dolf.

— Ik hem met hem een vischje te deelen, sprak hij. Toen ik van 't station kwam, en door de sneeuw poddelde, die hier veel dikker ligt dan in 't Noorden, kreeg ik haast dien roffel daar tegen mijn boegspriet. Ik gooide nog vlug mijn roer om, en ontkwam aan een botsing. Maar ik begreep dadelijk, dat onze maat iets uitgevoerd had, nu hij alle zeilen bijzette om uit een verkeerd vaarwater te geraken. 'k Nam hem op sleeptouw naar de markt en daar vertelde Wilkens, de grootste kletsmajoor van ons Dijkburg, me vlug de geschiedenis.

Vader deelde mee wat Dolf uitgevoerd had. Katrien moest toch even lachen om de vergissing van de oude dame. Maar ze vond het toch, net als moeder, een schande, om dat oude, goede mensch zoo te behandelen.

— Dat ge een uwer kornuiten een paar sneeuwballen om den kop gooit, wel, dat heb ik in mijn tijd ook gedaan, zei vader. Maar 't is laf zoo'n oude vrouw te plagen. Zij kan zich niet verweren. En oudere menschen moet ge eerbiedigen... Dat mevrouw Schaffels, wat gebrekkig is, maakt de zaak nog erger... En wil ik u eens wat vertellen? Verleden jaar, toen die dame hier pas woonde, lag moeder erg ziek... 'k Was thuis gebleven, om haar te verplegen... En ons etensbakje raakte leeg... Weet ge wie hier kwam helpen, wie ons brood gaf en moeder met eigen hand hielp? Die beste mevrouw Schaffels... Ze meende het zoo goed...

En wat kon ze uw moeder opmonteren en bemoedigen... Ik begrijp, dat ge daar zoo niet aan dacht... Maar ge moet leeren oude menschen te eerbiedigen. En nu gaat ge naar die dame toe en zegt ge ze, dat ge spijt hebt over uw onbeschoftheid.

Rolf schrok. In die boodschap had hij heelemaal geen zin...

— O, vader, dat durf ik niet, zei hij.

— Niet durven? Ge zijt anders toch haantje vooruit...

— Andries heeft ook gegoooid...

— Andries staat onder 't kapiteinschap van zijn vader. Maar gij zijt mijn matroosje. En ge zult gaan! En dadelijk... Hoe is het, moet ik weer mijn laarzen aantrekken en u nog eens op sleeptouw nemen? Maar dan vallen er klappen! 't Is voor mij geen prettige thuiskomst, 't ligt aan u. En gij dient het goed te maken!

Rolf kende zijn vader genoeg, om te begrijpen, dat hij gehoorzamen moest. En moeder knikte dat haar man gelijk had.

— Niet voorbij het huis loopen, maar er binnen gaan. En vragen om mevrouw te spreken! beval Zwen.

Rolf vertrok. Hij liep niet vlug. Hij had een geweldigen hekel aan dat bezoek.

— Wilkens is een akelige klikspaan! bromde Rolf. Wat moest hij alles overbabbelen. Ik zal hem morgen eens en sneeuwbal naar zijn valsch gezicht gooien.

Maar daarmee was hij nu van zijn boodschap niet af.

Hij kwam aan 't deftig huis, waar mevrouw Schaffels woonde.

Rolf bekeek de woning, en ging ze voorbij. Dan keerde hij terug. Hij moest er binnen. Hij kon niet aan vader zeggen, dat hij er geweest was, als hij er weg bleef... Een leugenaar of bedrieger was Rolf Zweden niet.

Eindelijk belde hij aan. Wat bonsde hem 't hart ! De meid deed open.

— Mag ik mevrouw spreken ? vroeg Rolf.

Mevrouw Schaffels had streng verboden menschen weg te sturen, die naar haar vroegen. Ze ontving zoo veel armen en ongelukkigen...

Ja, buiten sukkelde ze... Ze zag niet goed, ze kon er suf worden, ze herkende niet gauw de menschen. Toch hield ze van wandelen, al kon ze een rijtuig laten inspannen.

Maar binnen was ze een pienterig vrouwtje en kon ze veel overleggen en uitvoeren. En dan droeg ze haar grooten bril, een goede hulp voor haar oogen.

Rolf Zweden had dus zijn verzoek gedaan.

De meid bekeek hem eens van 't hoofd tot de voeten. Dat groote menschen, vaders of moeders zoo dikwijls mevrouw lastig vielen, dat vond ze al erg. Maar moesten er nu ook nog kinders komen !

— Uw moeder heeft u zeker gestuurd om geld te bedelen ? vroeg ze.

— Neen, hoor, wij bedelen nooit ! klonk het fiere antwoord.

— Hoe heet ge dan ?

— Rolf Zweden...

— Ha, Rolf Zweden... Ik heb zoo pas uw naam gehoord... Wilkens, de kruidenier, is hier geweest om te zeggen wie mevrouw op de markt met sneeuwballen gegooid had. Hij was de deugnieten nageloopt en had u ingehaald.

— Dat liegt hij ! Wilkens praat valsch.

— Niet zoo brutaal !

— Vader heeft me vast gepakt, hernam Rolf, en me gezegd, dat ik mevrouw vergiffenis moet vragen.

— O, dat is tenminste verstandig... Kom dan maar mee !

Rolf volgde de meid door de lange gang van het nooie huis. En weer begon zijn hart te bonsen. Hij had zijn klompen op de mat laten staan. Wat stapte hij zacht op een looptapijt... Er werd een deur opengedaan. Binnen straalde 't licht en 't was er heerlijk warm.

— Mevrouw, hier is Rolf Zweden om u te spreken, zei de meid.

Bij de tafel zat een jongere dame. Zij was de huishoudster en keek wat vreemd naar den knaap.

Rolf zag mevrouw Schaffels in een diepen zetel bij den haard. Ze had haar grooten bril op.

— Rolf Zweden, herhaalde mevrouw Schaffels. Kom wat dichterbij... dat ik u beter zie...

Bedremmeld gehoorzaamde de jongen.

— Mevrouw, stamelde hij, ik heb er spijt van, dat ik u met een sneeuwbal heb gegooid, en nageroepen. Ik zal het nooit meer doen.

— O, dat was op de markt... Gij stond achter het standbeeld van burgemeester Paulussen...

— Ja, mevrouw...

— En ik gaf dien braven mijnheer Paulussen de schuld... Hoe een mensch zich toch kan vergissen, maar ik had mijn grooten bril niet op... Daar stond ik nu te brommen tegen een steenen beeld.

De dame moest zelf nog lachen.

— En wat zei u, dat mijn muts scheef stond ? vervolgde ze.

Rolf keek beschaamd naar den vloer.

— Jongen, naar oude menschen moet ge niet gooien, vermaande mevrouw Schaffels. Ik kan toch immers niet meer terug werpen met sneeuwballen. Die tijd is lang voorbij.

— Mevrouw, ik zal het nooit meer doen, beloofde Rolf.

Hij had nu maar willen weg gaan. Die andere dame keek zoo nijdig naar hem, dat voelde hij, al hield hij zelf zijn oogen naar den grond gericht. En hij was in waarheid toch beschaamd ook. Hij vond het nu ook laf een oud mensch aan te vallen en te bespotten. En ze scheen niet kwaad op hem te zijn. Haar stem klonk zoo vriendelijk.

— Rolf, gij waart toch niet alleen ? vroeg mevrouw Schaffels.

— Maar ik heb toch den bal gegooid...

— Ik vindt het flink dat ge niet klikt en voor uw daden uitkomt... Ge hebt niet nagedacht, daar op de markt. En jongens zijn wel eens baldadig. Ik vergeef 't u van harte... Rolf Zweden, heet ge... Ja, ja, ik ken uw vader en moeder wel. Brave menschen...

Nu werd het Rolf toch te warm, niet van 't vuur in den haard, maar naar 't scheen van een vuur in zijn lijf. Deze dame had eens zoo liefderijk zijn moeder verpleegd, en daar op de markt schold hij ze voor heks.

— Jan Wilkens, de kruidenier, heeft u gevangen genomen, hé ? vroeg mevrouw Schaffels.

— Neen, mevrouw...

— Hij is dat toch komen vertellen... Hij kwam u eigenlijk verklikken...

— Toen ik weg liep, botste ik tegen mijn vader aan, vertelde Rolf. En vader nam me mee naar de markt en daar vertelde Wilkens wat ik gedaan had.

— O, het is zoo gebeurd... Hoe flauw van Jan Wilkens, om me wijs te maken, dat hij zich zoo voor me uitgesloofd heeft ! Dat is omdat we bij hem veel in den winkel gaan. Dan vind ik u flinker, Rolf, die uw kamaraad niet verklikt.

Rolf kreeg het nog benauwder. Moest die dame hem nu nog prijzen ?

Plots begon hij te schreien...

— Kom, ge behoeft er niet voor te weenen, zei mevrouw Schaffels.

— 't Was slecht van mij... Gij hebt moeder zoo geholpen toen ze ziek was... En ik riep u na en gooide met sneeuw, snikte de jongen.

De huishoudster achter de tafel keek al veel vriendelijker naar hem.

— O, ja dat is waar... verleden jaar ben ik dikwijls bij uw ouders geweest... Uw vader is zeeman. Is hij nu thuis gekomen ?

— Ja, mevrouw. Zijn boot ligt te Marburg ingevroren.

— 't Wintert hard... Kom eens wat dichters, Rolf. Laat me eens kijken... dat pak van u lijkt me nog al dun en versleten.

Mevrouw Schaffels betastte het goed.

— Netjes gestopt en gelapt, hernam ze. Ik zie het. moeder is ordelijk en stipt... Maar dat costuum is toch te dun voor zoo'n fellen Winter. Jufvrouw Peeters, ik denk, dat er boven nog wel wat beters hangt. Wilt ge eens gaan zien ?

— Gaarne, mevrouw, antwoordde de huishoudster.

De oude dame had op een bovenkamer een heel magazijn van kleeren en ondergoed. 't Was 't een en 't ander uit haar rijke familie en ook kocht ze tegen den Winter heel wat. Ze hielp noodlijdenden in haar stadje en in de omgeving.

Mevrouw Schaffels belde om de dienstbode.

— Annie, zei ze, maak voor Rolf eens een groote

kop cacao drinken en een stuk taart eten. Begrijpt die ge vanmiddag gebakken hebt.

Rolf werd meer en meer verbaasd. En de meid in de keuken, zei tot Barend, den knecht :

— 't Is nu toch al te dwaas. Een deugniet, die mevrouw met sneeuwballen gegooid heeft, moet nu een kop cacao drinken en een stuk taart eten. Begrijpt ge daar iets van ?

— Och, jawel... Mevrouw Schaffels overwint dikwijls het kwade door het goede.

— Die pummel zal straks wel in zijn vuistje lachen.

— En ik wed dat hij erg beschaamd zal zijn in zijn ondeugendheid en voortaan voor mevrouw eerbiedig zijn petje afneemt....

— Nu ja, ik weet het wel... alles wat mevrouw goet is voor u opperbest...

— Ik ben de eenige niet die dat zegt ! beweerde Barend.

— Al te goed, is buurmans gek... Er komen dikwijls bedriegers aan de deur, klagers, die geen nood hebben.

— O, mevrouw is nog bij de hand genoeg, om dat te onderzoeken. En dan, is 't beter al eens iemand wat te geven die 't niet noodig heeft dan tien hulp te onthouden, welke ze hard noodig hebben. Er zijn rijke menschen, die zoo gemakkelijk zeggen : ik wil niet bedrogen worden en daarom geef ik niemand iets. Dat is om gierigheid en onbarmhartigheid te willen goedpraten.

— Ik vind het toch overdreven hier 'cacaomelk te roeren voor zoo'n straatkapoen. Morgen moeten er dan maar dertig van zulke kereltjes met sneeuwballen gooien, dan kan ik dertig koppen chocolade gereed maken en dertig stukken taart snijden, bromde Annie.

— Ge hebt me toch zelf gezegd, dat die jongen spijt kwam betuigen... En dat is een zware gang voor zoo'n wildzang. Kom, kom, ge meent uw booze woorden niet.

Jufvrouw Peeters was van boven terug gekomen met een pak kleeven en nog 't een en ander.

Ze hield het costuum Rolf voor.

— 't Zal wel passen, en zoo noodig zal uw moeder er wel eens wat aan veranderen, zei ze. Mevrouw, vervolgde de huishoudster, ik heb tevens een trui meegebracht en een warmen doek. Die doek zal zijn moeder te pas komen.

— Best, hoor !

Rolf wist niet naar waar kijken... Vergiffenis komen vragen... en zoo varen... 't Leek wel of hij op zijn beenen stond te droomen.

En nu kwam Annie, de meid, binnen met de dampende chocolade en de lekkere taart. Had Rolf nu maar thuis kunnen smullen Maar hij voelde zich hier in die deftige kamer toch zoo verlegen.

Jufvrouw Peeters leidde hem echter naar een vensterhoekje aan een tafeltje en 't was of hij daar alleen zat in 't groot vertrek.

Annie moest de kleeven inpakken.

— Nog al mooier, zei ze in de keuken tot Barend kijk eens, dat krijgt die straatjongen ook al mee. Hij moet nu wel denken dat hij een groote heldendaad bedreven heeft door met sneeuwballen naar een oud mensch te gooien. Nu zou ik wel van ergernis op mijn hoofd kunnen gaan staan !

— Omdat mevrouw behoeftige menschen helpt in dezen barren Winter ? Vindt ge dat waarlijk zoo af te keuren, Annie ! Neen, ik ken u beter, beweerde Barend.

— Natuurlijk is het goed, dat mevrouw armen helpt, maar die jongen heeft haar met sneeuw gegooid !

— Hebben wij nooit eens iets gedaan, waarover we later spijt hadden ? En mevrouw helpt door dien jongen zijn ouders... Wacht, leg het papier zoo, dan gaat er alles beter in. 'k Heb vandaag voor mevrouw zes pakken weggebracht en dat is altijd prettig werk. Ik mag er aan niemand wat van zeggen. Dat is echte liefdadigheid. Mevrouw doet het zooals Christus het wenscht : de linker hand moet niet weten, wat de rechter doet.

Wat later vertrok Rolf Zweden met zijn pak. Hij was nu in een heel andere stemming. Neen, zoo had hij zich dat bezoek niet kunnen voorstellen ! En wat zouden vader en moeder en Katrien raar opzien, als hij met dat geschenk binnen viel.

Hij had moeite de deur open te doen. En ja, vader en moeder en Katrien keken zonderling op.

— Wat voor lading hebt ge nu mee ? vroeg Zweden

— Een costuum, een trui en een doek, van mevrouw Schaffels gekregen ! vertelde Rolf.

— Gekregen ! Een costuum, een trui en een das... als ge een paar draaien om uw ooren verdiend hebt !

— Mevrouw was heelemaal niet boos, vader ! Ik heb nog chocolade gedronken ook, en taart gegeten.

— En zoo'n mensch gooit ge met sneeuwballen en roept ge na... Voelt ge nu, hoe gemeen dat is !

Ging vader nu wel brommen, als mevrouw Schaffels hem alles vergaf. Rolf keek erg beteuterd.

— Met een eind touw op uw baaitje, dat hebt ge verdiend, of met een teerkwast om uw ooren ! voer Zweden voort. Een dag in 't vooronder met droog brood en water !

— Maar vader, ik heb gezegd, dat ik er spijt van had en 't nooit meer zou doen, stamelde Rolf.

— En meent ge dat ?

— Ja, natuurlijk, vader... Het was slecht van me...

— Wel, geef me dan uw knuist, jongen... Zoo maken we vrede !

Ze bewonderden het pak kleeren, de trui en den doek.

— Mevrouw heeft gezegd, dat de doek voor moeder is, zei Rolf.

— Wat een goed mensch ! hernam vader.

Rolf vertelde nog veel over het bezoek, waartegen hij zoo erg had opgezien en dat zoo heerlijk verliep. En toen hij een paar uur later zijn avondgebed

deed, dacht de knaap niet alleen aan vader, moeder en Katrien, en aan zijn broer in 't verre land, maar ook aan mevrouw Schaffels.

III.

Den volgenden morgen dicht bij de school, wachtte Gerard van den notaris, Rolf op.

De kruidenier Wilkens heeft me gezegd, dat ge gisteren naar mijn grootmoeder met sneeuwballen ge gooid hebt en ze voor heks uitschold, zei hij.

Andries kwam toegelopen.

— Maakt Gerard praatjes ? vroeg hij.

— Ge waart er ook bij, snauwde de notariszoon.

— Waarbij ?

— Om grootmoeder met sneeuwballen te gooien, gisteren op de markt.

— Ja... En ze bromde tegen 't standbeeld... O, wat heb ik gelachen. Ik zal het aan ieder vertellen !

— Zwijg, Andries ! gebod Rolf Zweden. Het was leelijk en gemeen van ons.

— Wat leutert ge nu ? vroeg Andries.

— Ja, ja, ik meen het, hernam Rolf. Gerard, ik heb er spijt van. En ik ben dat aan uw grootmoeder gaan zeggen...

Nu keek Gerard wat vreemd naar Rolf... Sprak deze ernstig ?

— 't Was laf, vervolgde Rolf. Een oude dame met sneeuw gooien en uitschelden... En ik weet dat me-

vrouw Schaffels zooveel arme menschen helpt. Andries, ge houdt uw mond over dat standbeeld en anders krijgt ge met mij te doen. We moeten er niet over bluffen, maar ons schamen !

— Wat mankeert ge nu ? vroeg Andries.

— Dat ik er spijt van heb, zeg ik u nog eens.

— Zeker rammel gehad van uw vader ?

— Neen... Maar vader zei ook dat 't gemeen was en 't is waar !

Gerard ging heen. Hij was van plan geweest Rolf wat oorvegen te geven, al had hij er dan ook wel terug gekregen. Maar hij hield zooveel van zijn grootmoeder. O, ware hij gisteren op de markt geweest !

Nu kon hij toch niet boos meer zijn op Rolf.

En na de school nam hij Rolf ter zijde.

— Willen we weer vrienden zijn ? vroeg hij. En we vergeten het van de vesten en van 't standbeeld.

Dat wou Rolf gaarne.

Van dat pak kleeren, de trui en den doek kwam Gerard niets te weten. Zijn grootmoeder vertelde niet welke hulp ze verstrekte.

Andries draaide ook bij ; hij zag eveneens in, dat hij geen reden had om te bluffen over 't gebeurde op de markt.

In den namiddag deed mevrouw Schaffels haar gewone wandeling. Voor sneeuw en koude bleef ze niet thuis.

Jan Wilkens, de kruidenier kwam uit zijn winkel geloopt.

— Wel, mevrouw, ge hebt die deugnieten zeker wel bij de politie aangeklaagd ? vroeg hij.

— Wel, neen... antwoordde de dame. Ik ken maar een van de jongens...

— Rolf Zweden, dien ik nageloopt ben en vastgepakt heb. 'k Gaf hem een paar flinke draaien om zijn ooren, want ik was verontwaardigd, dat hij een brave, geachte dame als gij zoo durfde behandelen.

— Wel, die Rolf Zweden is een beste jongen, beweert mevrouw Schaffels.

— Wat zegt ge nu ?

— Zeker, ik meen het. Hij is bij me geweest. En we zijn goede vrienden geworden...

— O, dan is hij komen huichelen, mevrouw...

— Wilkens, gij huichelt nu eigenlijk. En dat vind ik niet oprecht... Om me te vleien, vertelt ge dingen die niet waar zijn. Ge hebt Rolf niet nageloopt.

— Maar mevrouw, stamelde de kruidenier bedremmeld.

— Zijn vader heeft hem opgebracht... En de rest is tusschen ons... Heusch, Wilkens, om wat te verkopen aan mij behoeft ge me niet te vleien. En nu ga ik heen, want 't is me te koud, om hier te blijven staan. Goeden dag !

Jan Wilkens bleef beschaamd staan.

Ja, mevrouw Schaffels was een best mensch, maar ze kon iemand wel eens flink de waarheid zeggen...

Brommend ging de kruidenier in huis.

't Winterde nog lang... Op zekeren dag kwam mevrouw Schaffels bij vader en moeder Zweden.

— Ik moet eens met u praten, zei ze. 'k Weet van uw jongen, dat zijn vader thuis is, omdat zijn boot ingevroren ligt... En dan staat de verdienste zeker stil.

— Ja, mevrouw, antwoordde de zeeman. We leven dan zuinig. Kon ik maar een tijdje werk vinden aan land. Maar hier ligt ook zooveel stil.

— Ja, 't is een harde tijd... Maar we zijn op de wereld om elkaar te helpen... Gij doet het mij...

— Ik, mevrouw ?

— Nu ja, in 't algemeen. Als er geen zeelui waren hoe zouden we dan aan koffie, rijst, specerijen en al die artikelen uit verre landen geraken. Ieder, die zijn plicht doet, vervult zijn rol in de samenleving. Het personeel van treinen en posten zorgt, dat we kunnen reizen en nieuws hooren van familie en kennissen en anderen hun zaken doen. Moesten de bakkers en hun knechten staken, dan zaten we zonder brood. En denk eens aan de boeren. Ja, zoo vervult ieder zijn rol en dus mag ik zeggen, dat we op de wereld zijn om elkaar te helpen.

Neen, mevrouw Schaffels was zoo suf niet, als sommige menschen beweerden. Ze kon goed redeneeren.

En ze hielp nu vader en moeder door den harden tijd...

Toen eindelijk de strenge Winter week en 't ijs smolt kon Karel Zweden weer gaan varen.

Voor zijn vertrek ging hij mevrouw Schaffels danken en hij deed het met oprechte tranen in de oogen...

Och, niemand sprak 't woord heks nog uit in heel Dijkburg.

De menschen kijken al te dikwijls naar 't uiterlijk. Hoe het van binnen is, daar komt het niet op aan.

E I N D E .

BERICHT.

Voortdurend herdrukken wij vroeger verschenen nummers.

Vraag ze in de boekwinkels of aan de dagbladverkoopers.

Er zijn steeds veel vroegere boekjes voorradig.
Elke week verschijnt een nieuw.

